

Скривена историја четрдесетог стиха — Двадесет пети број

Језекиљ, број шест

Jeff Pippenger

2026-08-11

Црпела сам из једног одломка у Сведочанствима који износи различите линије истине у вези са искуством Језекиља, Исаије и Јована у светилишту. Јован се окренуо да види глас за собом у првом поглављу Откривења.

Беjah у Духу у дан Господњи, и чух за собом глас велики, као трубу, где говори: Ја сам Алфа и Омега, први и последњи; и: Што видиш, напиши у књигу, и пошаљи седмим црквама које су у Азији: у Ефес, и у Смирну, и у Пергам, и у Тијатиру, и у Сард, и у Филадельфију, и у Лаодикију. И обазрех се да видим глас који говораше са мном. И обазревши се, видех седам златних свећњака. Откривење 1:10–12.

Са острва Патмоса, а потом у небеску светињу, где Јован види виђење Христа о коме нас обавештава сестра Вајт, јесте исто оно виђење које је Данило видео у десетом поглављу своје књиге.

„У те дане ја, Данило, туговах три пуне седмице. Не једох пријатнога хлеба, нити месо ни вино уђоше у уста моја, нити се уопште помазах... Тада подигох очи своје и погледах, и гле, један човек обучен у лан, коме бедра беху опасана чистим златом из Уфаза. И тело му беше као хрисолит, и лице му као појава муње, и очи му као огњене светиљке, и мишице његове и ноге његове као углачана бронза, и глас речи његових као глас мноштва“ (Данило 10:2–6).

„Овај опис је сличан ономе који је дао Јован када му се Христос открио на острву Патмос. Нико мањи од самога Сина Божјег јавио се Данилу. Наш Господ долази с другим небеским весником да поучи Данила о ономе што ће се збити у последње дане.“ Sanctified Life, 49.

Првих девет стихова показују како се Откривење Исуса Христа распечаћује непосредно пре окончања времена људске милости. Откривење је Бог дао Исусу, који га је дао Гаврилу, а овај га је дао Јовану, заједно са налогом да Јован пошаље поруку седмим црквама. Исаија је у шестом поглављу примио свој налог да учини исто, а Језекиљ је примио исти мандат у другом и трећем поглављу. Јован је сужањ када прима свој налог, Језекиљ и Данило су заробљеници у Вавилону, а Исаија живи у историјском раздобљу злог цара Ахаза Јудиног.

„Унутар точкова беху точкови, у тако сложенем распореду да су, на први поглед, Језекиљу изгледали као да су у потпуном метежу. Али када су се кретали, то је било с дивном прецизношћу и у савршеном складу. Небеска бића покретала су те точкове, а изнад свега, на славном сапфирном престолу, беше Вечни; док је око престола био дугин свод, обележје милости и љубави. Савладан страшном славом тог призора, Језекиљ паде

ничице, када му глас заповеди да устане и чује реч Господњу. Тада му би дата порука опомене за Израиљ.“ Testimonies, 751.

Тада чух глас Господњи како говори: Кога ћу послати, и ко ће нам поћи? А ја рекох: Ево мене, пошаљи мене. Исаија 6:8.

„Ово виђење било је дато Језекиљу у време када му је ум био испуњен мрачним предосећањима. Видео је земљу својих отаца како лежи опустошена...”

„На сличан начин, када је Бог хтео да љубљеном Јовану открије историју цркве за будућа времена, дао му је уверење о Спаситељевом интересовању и старању за свој народ откривши му „Некога као Сина човечијега“, како ходи међу свећњацима, који су представљали седам цркава. ...“

„Ове поуке су за нашу корист. Потребно је да своју веру утврдимо на Богу, јер је управо пред нама време које ће искушати душе људи. ...“

„Стојимо на прагу великих и свечаних догађаја. Пророштво се брзо испуњава. Господ је пред вратима. Ускоро ће се пред нама отворити раздобље од неодољивог значаја за све живе. Спорови из прошлости биће оживљени; појавиће се нови спорови. О призорима који ће се одиграти у нашем свету још се није ни сањало. Сатана делује преко људских оруђа. Они који настоје да измене Устав и обезбеде закон којим се намеће светковање недеље мало схватају какав ће бити исход. Криза је управо пред нама.“

„Али Божје слуге не треба да се уздају у себе у овој великој кризи. У виђењима датим Исаји, Језекиљу и Јовану видимо колико је тесно небо повезано са догађајима који се збивају на земљи и колика је Божја брига за оне који су Му верни. Свет није без владара. Програм будућих догађаја налази се у рукама Господњим. Величанство неба држи у својој власти судбину народа, као и бригу о својој цркви. ...“

„У Језекиљевом виђењу Бог је имао своју руку под крилима херувима. То треба да поучи Његове слуге да им божанска сила даје успех. Он ће радити с њима ако одбаце безакоње и постану чисти у срцу и животу.

„Сјајна светлост која се креће међу живим створењима брзином муње представља брзину којом ће ово дело најзад напредовати до довршења. ...“

„Браћо, сада није време за туговање и очајање, није време да се препустимо сумњи и неверју. Христос сада није Спаситељ у Јосифовом новом гробу, затвореном великим каменом и запечаћеном римским печатом; ми имамо васкрслог Спаситеља. Он је Цар, Господ над војскама; седи између херувима; и усред борбе и метежа народа Он и даље чува свој народ. Онај који влада на небесима јесте наш Спаситељ. Он одмерава свако искушење. Он мотри на огањ у пећи који мора испитати сваку душу. Када тврђаве царева буду оборене, када стреле Божјег гнева буду пробадале срца Његових непријатеља, Његов народ биће сигуран у Његовим рукама.” Сведочанства, том 5, 752–754.

Четири библијска сведока потврђују чињеницу да је порука Откривења Исуса Христа дата оним особама које су у искуствима ових пророка у Светилишту представљене као праслике. Тек када уђемо у небеско Светилиште, даје нам се порука коју смо одређени да објављујемо. „Огањ пећи“ који испитује „сваку душу“ јесте пећ из треће главе Малахије.

Али ко ће поднети дан доласка његова? и ко ће опстати кад се он јави? јер је он као огањ ливачев, и као сапун белиличарски. И сепће као онај који топи и чисти сребро; и очистиће синове Левијеве, и пречистиће их као злато и сребро, да би приносили Господу принос у праведности. Тада ће принос Јудин и јерусалимски бити мио Господу, као у старе дане и као у пређашње године. Малахија 3:2–4.

Рафинер зна да је сребро било у пећи онолико времена колико је потребно онда када је сребро толико чисто да одражава лице рафинера. Ова чињеница о томе како се сребро у древна времена прочишћавало у складу је са каузативним глаголом „marah“ који је Данило видео у десетом поглављу. У овим последњим данима Господ води свој народ у светињу да испита, прочисти и очисти кандидате да буду део знамења сто четрдесет и четири хиљаде. У овом временском раздобљу, „Он ће радити са“ нама, „ако“ ми „одбацимо безакоње и постанемо чисти у срцу и животу.“ Неки, као у Данилу десет, беже од тог искуства, али они, симболизовани Данилом, који виде велику визију огледала откривења Исуса Христа, имаће, као што Исаија приказује, усне дотакнуте угљеном са олтара и биће прочишћени и припремљени да упуте поруку и отпалој цркви, а потом и свету.

Порука је упућена оним верним душама у светилишту. Левитска двадесет трећа глава, када се усклади са пентекостним раздобљем, осмишљена је тако да одражава Ковчег завета у Светињи над светињама. Вером, структура порука у том поглављу препознаје три путоказа унутар свете историје, у којој се извршава испит огњене пећи. Божански дубоко — пророчка структура двадесет треће главе омогућава проучаваоцу пророштва да смести Језекиља у први стих прве главе.

И догоди се тридесете године, четвртога месеца, петогa дана у месецу, кад бејаш међу заробљеницима на реци Хевару, да се отворише небеса, и видех виђења Божја. Петогa дана у месецу, то беше пета година ропства цара Јоахина. Језекиљ 1:1, 2.

Као свештеник за време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, Језекиљ се налази у тридесетој години седамнаестог јубиларног циклуса, пет година пре треће од три опсаде Јерусалима од стране Навуходоносора 587. године пре Христа. Тридесета година у том стиху јесте тридесет година после највећег пробудења у старозаветној историји, и то је у пети дан пете године, чиме се број пет ставља на Језекиљево сведочанство. У прва два уводна стиха налазимо да је тридесет означено једанпут, а број пет споменут три пута. У структури двадесет треће главе Левитске књиге, усклађеној са пентекостном сезоном, други испит представљен бројем тридесет допире до Празника труба, пет дана до Христовог вознесења, затим пет дана до Дана помирења, потом пет дана до путоказа који представља и рани (Педесетница) и позни (Сенице) дажд. Структура износи тридесет, након чега следе три корака од по пет. Језекиљ је у храму, а структура двадесет треће главе Левитске књиге јесте Ковчег.

Историја сведочи о чињеници да се Језекиљ у том тренутку налази пет година пре симболичне опсаде која се окончава тако што представља скородолазећи недељни закон, као што је приказано разорењем Јерусалима. Број „пет“ је примарни елемент устројства двадесет треће главе Левитске књиге, као и број тридесет.

У овим чланцима је показано да, када се прва двадесет и два стиха овога поглавља поравнају са последња двадесет и два стиха, а затим се те две линије од по двадесет и два стиха заједно поравнају са пентекостним раздобљем, тада се јасно приказује тростепени процес испитивања, који је огњена пећ Малахије. Та три корака поседују алфу и омегу у првом и трећем кораку, која се састоји од низа од четири ознаке пута што представљају један корак.

Пасха, затим празник бесквасних хлебова, затим принос првина јечма, а потом „пет“ дана до краја празника бесквасних хлебова. Та четири путоказа чине први испит, а Исус увек приказује крај почетком, и трећи испит такође се састоји од четири путоказа. Празник труба, затим вазнесење Христа, потом Дан помирења, а онда пет дана касније долазак и Педесетнице и Сеница. Педесетница је симбол ране кише, а Сенице су симбол позне кише. У моделу из Левитске двадесет и треће главе, и Педесетница и Сенице се поравнавају.

Радуйте се, дакле, синови Сиона, и веселите се у Господу, Богу своме; јер вам је дао рани дажд умерено, и спустиће вам дажд, рани и позни дажд у први месец. Јоило 2:23.

Завршни процес испитивања и очишћења отпочео је 31. децембра 2023. године. Прва проба била је темељна проба, симболизована спором око „разбојника из твога народа“, који је поделио групу која је претходно већ била испитана разочарањем од 18. јула 2020. године.

„У историји и пророштву Реч Божја приказује дуготрајни сукоб између истине и заблуде. Тај сукоб још увек траје. Оно што је било, поновиће се. Старе распре биће оживљене, а нове теорије непрестано ће настајати. Али Божји народ, који је у свом веровању и у испуњењу пророштва узео учешћа у објављивању порука првог, другог и трећег анђела, зна где стоји. Он има искуство које је драгоцене од чистог злата. Он треба да стоји чврсто као стена, држећи почетак своје поузданости постојаним до краја.“ Manuscript Releases, volume 1, 47.

У Левитској двадесет трећој глави први тест је представљен пророчком комбинацијом од три, а затим, пет дана касније, завршетком празника бесквасних хлебова. Пасха је била први дан, празник бесквасних хлебова био је други дан, а принос првина био је трећи дан. Пет дана касније празник бесквасних хлебова се завршио. Пророчка структура првог од три теста такође је представљена у трећем и последњем тесту. У тој трећој ознаци пута, састављеној од три ознаке пута праћене једном, празник труба је први дан, а Христово вазнесење је пет дана касније, затим Дан помирења следи пет дана касније, а онда пет дана касније и Педесетница и празник Сеница означавају ускоро долазећи недељни закон, који је у књизи пророка Језекиља представљен као разорење Јерусалима.

Између свршетка празника бесквасних хлебова и празника труба има тридесет дана, који не представљају само симбол свештеника, него и друго искушење од три искушења представљена унутар Божанске илустрације.

Христово крштење илуструје три путоказа Пасхе, бесквасних хлебова и првина, јер та три путоказа представљају Христову смрт, погребeње и васкрсење. Та три корака затим прати пет дана до четвртог корака, представљеног завршетком празника бесквасних хлебова. Крштење излаже та три корака у једном кратком тренутку када је Јован крстио свога Месију. Пролећни празници раздвајају та три корака по једним даном између свакога, а јесењи празници раздвајају та три корака са по пет дана.

Када применимо први тест пролећних празника као спој три прекретнице за којима, пет дана касније, следи једна прекретница; а затим применимо јесење празнике као три прекретнице за којима, пет дана касније, следи једна прекретница, успоставља се пророчка структура која се састоји од алфа-прекретнице од три, после које следи пет дана, а затим тридесет дана, и трећег теста јесењих празника као прекретнице од три после које следи пет дана — та структура приказује први тест као онај који обухвата укупно пет дана, након чега следи други тест од тридесет дана који досеже до треће прекретнице од пет дана. Пет плус тридесет, плус пет јесте четрдесет ($5 + 30 + 5 = 40$).

Христово крштење је одмах било праћено периодом од четрдесет дана, који се окончао са три кушања. Много више се може препознати у структури двадесет треће главе Левитске књиге у споју са пентекосталном сезоном, али на другом нивоу то поглавље представља Ковчег у Светињи над светињама.

Пролећни и јесењи празници у Левитској двадесет трећој постављени су усред две суботе. Те две суботе представљају два херувима заклона, а путокази пентекостне сезоне усклађени са Левитском двадесет трећом представљају Ковчег и два херувима заклона. Језекиљ је у првом поглављу узет у светињу, и када је тамо узет, налази се пет дана пре опсаде која води уништењу Јерусалима, што је праслика скородолазећег недељног закона. Недељни закон је у Левитској двадесет трећој представљен Педесетницом и Празником сеница. Језекиљ је у тридесетој години, а тридесет је раздобље другог од три испита који сачињавају пећ огњену из Малахије три. Други испит представљен је са тридесет дана, као што је и Језекиљ у тридесетој години седамнаестог јубиларног циклуса који је отпочео на Јосијиној Великој Пасхи, како је историчари називају. Језекиљ је пет година пре опсаде која је трајала осамнаест месеци, и он је у храму, што је средина три последња испита који прочишћавају и чисте остатак. Петар је био у Кесарији Филиповој (Панијуму), такође усред три испита, како то представљају Панијум (Кесарија Филипова), гора Преображења и крст.

Године 592. пре н. е. Језекиљ је натприродно учињен „немим“ и говори само када Бог отвори његова уста. То стање траје до пада Јерусалима 585/6. пре н. е. Бог је учинио да проговори када је опсада отпочела, у дан када је умрла „милина“ његових „очију“, али му није било допуштено да говори слободно све док Јерусалим, „милина“ Израилевих „очију“, није пао. Пад Јерусалима представља ускоро долазећи закон о недељи, и ту је и отац Јована Крститеља, свештеник осме реде, који је био учињен немим док је служио у храму, где је и Језекиљ био (у виђењу), такође био учињен немим око девет месеци. Осмога дана по Јовановом рођењу, када је Јован био обрезиван, било му је допуштено да проговори. Два пророка учињена немима док су била у светињи. Трећи пророк који је био учињен немим

док је посматрао Христа у светињи био је Данило. У десетом поглављу Данило је у светињи, и баш док бива дотакнут други пут од укупно три пута, бива учињен немим. На средишњој тачки Данило бива учињен немим.

И када ми изговори такве речи, оборих лице своје к земљи и онемехнух. И гле, неко као обличје синова човечјих дотаче усне моје; тада отворих уста своја и проговорих, и рекох ономе који стајаше преда мном: Господару мој, од виђења навалише на ме болови моји, и не задржах снаге. Данило 10:15, 16.

Говорење

Simbolika „govorenja“ obeležena je u uskoro dolazećem nedeljnom zakonu kada Sjedinjene Države govore kao aždaja, Valamova magarica govori, Avakumovo viđenje govori i ne laže. Tri nemih proroka, koji su učinjeni nemima dok su u Svetinji, govore prilikom razorenja Jerusalima. Kod Zaharije, on govori da bi potvrdio da je novo ime njegovog sina ispravno, čime predstavlja Filadelfijce kojima se daje novo ime.

Ономе који победи учинићу стуб у храму Бога својега, и више неће изаћи напоље; и написаћу на њему име Бога својега, и име града Бога својега, новог Јерусалима, који силази с неба од Бога мојега; и написаћу на њему име своје ново. Откривење 3:12.

Захарији је била дата плочица да напише ново породично име Јованово.

И догоди се, да осмога дана дођоше да обрежу дете; и називаху га Захарија, по имену његова оца. А мати његова одговори и рече: Не тако; него нека се зове Јован. И рекоше јој: Никога нема у твоме роду да се зове тим именом. И знацима питаху његова оца како би он хтео да му надену име. А он затражи плочицу за писање и написа говорећи: Име му је Јован. И сви се зачудише. И одмах му се отворише уста и разреши му се језик, и говораше, хвалећи Бога. Лука 1:59–64.

Јованово ново име усклађено је са црквом у Филаделфији, а име Захарија усклађено је са Лаодикијом, како је представљена Захаријиним неверовањем у поруку трећег анђела. Сви пророци говоре о последњим данима, а последњи дани јесу историја трећег анђела. Стога анђеоло који је донео поруку мора бити трећи анђеоло. Захарија је одбио да разуме да ће Господ проћи мимо лаодикијске Цркве адвентиста седмог дана. О обнови гласа код ових пророка има још штошта да се каже, али ћемо наставити да се крећемо ка разумевању Јосијине пророчке линије.

Јосијин точак

Обрадили смо седамнаести јубиларни циклус који је започео на Јосијиној Пасхи 622. године пре Христа, али линија Јосијина почиње много пре 622. године пре Христа. Побуна Израиља која је довела Саула на престо као првог цара Израиља означила је четрдесет година током којих ће цар Саул владати, затим четрдесет година током којих ће цар Давид владати, а потом четрдесет година током којих ће Соломон владати. Одбацивање Бога, које је тако увредило пророка Самуила, догодило се 1097. године пре Христа и започиње пророчку

линију побуне која се окончала на крсту, када су Јевреји изјавили да немају другога цара осим ћесара.

А они повикаше: Уклони га, уклони га, распни га. Пилат им рече: Зар да распнем Цара вашег? Првосвештеници одговорише: Немамо цара осим ћесара. Јован 19:15.

Године 1097. три цара ће владати по четрдесет година сваки, све до Соломонове смрти 977. пре Христа, када се царство потом поделило на северно и јужно.

А потом затражише цара; и Бог им даде Саула, сина Кисова, човека из племена Венијамина, за време од четрдесет година. Дела апостолска 13:21.

Давид је имао тридесет година кад је почео да царује, и царовао је четрдесет година. У Хеврону је царовао над Јудом седам година и шест месеци; а у Јерусалиму је царовао тридесет и три године над свим Израиљем и Јудом. 2 Самуилова 2:4, 5.

Соломонова владавина отпочела је 971. године пре Христа; темељ Храма положен је у четвртој години Соломоновој (967. године пре Христа). Градња је трајала седам година (1. Царевима 6:37–38), а Храм је био довршен у осмом месецу једанаесте године Соломонове. Свечано посвећење обављено је у седмом месецу (месецу Етаниму), за време Празника сеница (1. Царевима 8; 2. Дневника 5–7). Цареви, Храм и народ сваки су у историји представљени раздобљем од четири стотине и деведесет година, које јасно означава пророчки период у односу било на царе, било на Храм, било на народ.

Данило је одведен у ропство 607. године пре Христа, иако већина библијских хронолога наводи 605. годину пре Христа. Историјски запис мора бити усклађен са пророчким сведочанством, а симболика догађаја који су историјски означени на линији историје која започиње жељом за царем 1097. године пре Христа захтева, на основу неколико пророчких сведока, да је 607. година пре Христа тачна примена, а не 605. година пре Христа. Година 607. пре Христа означава крај четири стотине и деведесет година у линији царева, али такође започиње и једно од три главна представљања седамдесет година која се појављују на тој линији. Година 607. пре Христа означава крај седамдесет година које су отпочеле Манасијиним ропством 677. године пре Христа. Прво представљање симбола од четири стотине и деведесет година (које у тој линији поседује три сведока) завршава се тамо где се окончава један од три сведока седамдесет година, а почиње други сведок седамдесет година; математичка структура сведочи у прилог 607. години пре Христа, упркос ставу да је Данило одведен у ропство 605. године пре Христа.

Унутар линије која обухвата раздобље од 490 година, повезано са царевима од 1097. пре Хр. до 607. пре Хр., налази се и 490 година од посвећења Соломоновог Храма до посвећења Храма после изгнанства од стране Зоровавела 516. пре Хр. Тих 490 година састоји се од 420 година од Соломоновог посвећења у његовој једанаестој години, којима се додаје 70 година током којих је Храм био пуст за време ропства, што укупно износи 490 година. Трећи Артаксерксов указ дошао је 59 година касније, 457. пре Хр., и означава почетак 490 година које су биле „одређене“ (одсечене, Данило 9:24) за Божји народ, а које су се окончале 34.

године каменовањем Стефана. Наравно, постоје и многа друга дубока хронолошка сведочанства у пророчкој линији која почиње темељним отпадом одбацивања Бога и Духа пророштва 1097. пре Хр. и завршава се онда када је Стефан видео Христа где стоји с десне стране Богу. Унутар овог сведочанства налазимо Јосијин пророчки точак.

Кажем „темељно отпадништво“, јер почетак линије означава тренутак када је Израил одбацио Бога као Цара, у својој жељи да има земаљског цара, чиме је обележен темељ људске монархије у Израиљу. Ово такође пишем зато што је точак Јосијин, што значи „темељ Божји“, символ и темеља и темељног отпадништва Божјег народа.

Када је Соломон умро и дванаест племена се поделило на север и југ, Јеровамово посвећење кривотвореног система богослужења било је укорено од стране непослушног пророка, а његов укор садржао је пророчанство о долазећем цару по имену Јосија. При темељном отпадништву Јеровама и десет северних племена, било је предсказано пророчанство о Јосији и његовој реформацији, која је обележена Великом Пасхом 622. године пре Христа. Та реформација била је проузрокована открићем Мојсијевих списа и објавом суда над Божјим народом због њиховог непрестаног отпадништва. Када су речи из Мојсијевих списа биле прочитане цару Јосији, то је произвело највећу реформацију у историји Старога завета. Пророштво о будућем детету које ће се родити, по имену Јосија, такође је садржало пророчку осуду темељног отпадништва, упућену цару Јероваму од стране непослушног пророка.

Проклетство Мојсијево, како га Данило назива, јесте „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске, и оно је постало темељно откриће Вилијама Милера, који је символ темељних истина адвентизма. Оснажење Милерове поруке 11. августа 1840. године било је остварено посредством дела „Јосије“ Лича 1838. и 1840. године. Године 1863. ти темељи били су одбачени, а „седам времена“ постало је символ не само темељних истина филаделфијских милерита, него и символ побуне лаодикијског милеризма против темеља. Историја милерита првог и другог анђела поседује симболику „Јосије“, која ће се поновити до најситнијег слова у историји сто четрдесет и четири хиљаде. Точак Јосијин досеже унатраг до врачарства цара Саула, а потом све до избљубања лаодикијске Цркве адвентиста седмог дана при недељном закону. Јосијин точак у Језекиљу сада је у процесу разотпечаћивања као врхунац запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде.

О овим стварима наставићемо у следећем чланку.